ततो भूभृदुवाचैनं कथं सम्यङ्निशाक्षणः ।
त्वयावधारितो निद्रा कथं नाभूच्च ते निशि ॥१७९॥
अथ कृत्वा क्षणाच्छ्लोकमेतं तं संव्यजिज्ञपत् ।
अवस्थावेदनादाशां दैन्यं वा त्यक्तुमुद्यतः ॥१८०॥
शीतेनोद्धृषितश्य मासमशिवं चिन्तार्णवे मज्जतः
शान्ताग्निं स्फुटिताधरस्य धमतः क्षुत्क्षामकण्ठस्य मे ।
निद्रा क्वाप्यवमानितेव दयिता सत्यज्य दूरं गता
सत्पात्रप्रतिपादितेव वसुधा न क्षीयते शर्वरी ॥१८१॥
तदाकर्ण्य महीपालः साधुवादैः परिश्रमं ।
अभिनन्द्य कवीन्द्रं तं पूर्वस्थाने व्यसर्जयत् ॥१८२॥
अचिन्तयच्च धिङ्मां यः स्वगुणात् खिन्नचेतसः ।
दुःखोत्तप्तं वचः शृण्वन्नेवमेवाधुना स्थितः ॥१८३॥
निरर्थकान् साधुवादानन्यस्येव विदन् मम ।
अयमज्ञातहृदयो दुःखमास्ते ध्रुवं वहिः ॥१८४॥
चिरं चिन्तयतो यत्नात् सदृशीमस्य सत्क्रियां ।
देयं महार्हमद्यापि न किञ्चित् प्रतिभाति मे ॥१८५॥
अथवास्यैव सूक्तेन स्मारितोऽस्म्यधुना यथा ।
वर्तते राजरक्षितं काम्यं काश्मीरमण्डलं ॥१८६॥
पात्रायास्मै मही तस्मात् सा मया प्रतिपाद्यते ।